Александар Б. Лаковић

НЕЋЕШ У ПЕСМУ

Библиотека

СИЛОНИДА

За издавача

Ђорђе Савић

Уредник

Слободан Павићевић

Ликовна опрема

Иван Танић

У књизи су коришћени детаљи
калиграфија проф. Зорана Илића

Copyright © 2011 ЦЕНТАР СЛОБОДАРСКИХ ДЕЛАТНОСТИ
® Сва права задржана.
Ова књига не може бити репродукована у целини
или у деловима без писмене сагласности аутора и издавача,
осим у кратким цртама приликом приказивања
у часописима, новинама, на радију и телевизији

Александар Б. Лаковић

нећеш у песму

Крагујевац
2011.

На улазу у Прчањ постоји кућа
которске племићке породице
(највероватније Бућа),
у којој су, како легенда каже, у три собе,
с три крова и прозорима с погледом на море,
живеле три сестре које су се загледале
у младог и лепог морнара.
Иако је на љубав једне од сестара, вероватно најстарије,
млади поморац узвратио заклетвом „до гроба“,
она је, делећи осећања својих сестара,
у страху да се између њих не појави
мржња и завист, одбила понуђену љубав.
И са њом су се остале две сестре, следећи њену жртву,
заветовале да ће оној која се прва
упокоји – зазидати прозор,
да ће, потом, последња то учинити другој,
тако да су, како легенда вели,
два од три прозора зазидана,
док сестри која је последња
умрла – прозор на соби
није имао ко
да зазида.

зашто у песму нећеш

зашто
нећеш у песму

упорно бежиш
из руку
са усана

у ноћ
у себе
одлазиш

сјајећи

у покори
да одупреш се
налетима сна
(или заспалог несна)

не знајући
да у песми
већ постојиш

као што постоји
поље косово

улазак у сан

улазак у сан

огрни рамена
чежњом
и месечином

праг
наших година
прескочи

и
врата кад отвориш
видећеш се
у мом сну
како из Дечана
излазиш
са белим велом
преко главе

сан први

правим те
(као да те нема)

прво гутам април
жваћем
вакцинишем
са собом мешам
храним кљуном
косова

износим те пред кућу
на маховину стављам
и обликујем

потом
ветром те огрћем
и месецом
младим

боже

у поре божуре тискам
(медовина надолази
у дојке)
у кључне кости забадам
дивљу ружу

не заборављам ни жлезде
(а шта су жлезде звезда?)
ни хормоне
ни њихов светионик
ни жар
у пећ утробе да положим

а залисци света
светле
у ноћи која није ноћ
већ само тамна светлост
која ће ме обасјати
кад се пробудим

у твојим очима

време је

не клечи немушта

где фрескама је тесно
и теби је

не чекај превише

изађи
из затворене књиге
предака

да помериш ме с места
окамењеног

сан у сну

ако ме у сну
посетиш
боса

затрепери
као пламичак
у фитиљу

проспи се
по поду августа
окићеног смиљем

и спавај мојим сном

огледало

дајем очи
за огледало
на којем
твоја кожа
пева

и слепе кости
дајем

али
ако се огледало
замагли
шта би ти мени
могла дати

да кости
прогледају

питање

како
одгонетнути
твоју посебност

(не)
убрзавајући дисање
и тескобу

испод коже
на којој је
можда
записан одговор

сусрет

између даљина
испред
и даљина
иза
сјај у очима
има твоје лице

заувек

без страха

иако с јесењом зором
стижу кише
тихе и хладне

залуд се плашиш

из мене никада
нећеш изаћи
угашена

и на
Благовести закаснити
као пролеће

отворених очију сан

преступна ноћ

излазиш
као из огледала
кришом

мапа на длану
амајлија
под језиком

низ пут

глог и босиљак
износиш
из тек започете песме
не знајући
да читаоци
узалуд те чекају
испод јастука

не буди себична или сан о буђењу

не скривај
ласте
испод облачног
ока
испод пазуха

не буди себична

пусти их
кроз прозор
замишљен
са птицама сличним
у тек
започет дан

и запету стави
иза овог стиха
буђења

бекство

празна соба
прозор отворен

није те
мирис биља
у поље
измамио

пољско цвеће
које береш
мојих снова
пчеле су
опрашиле

прозор ти
зато
остављам отворен

јутро, заборав

девојачка кошуља

уздах
тежак од ћутања
преврнуту
девојачку кошуљу
навлачи
преко главе јутра

румено чекање
има сунчеве руке
испод
рукава светлости
ране

тим рукама
згрљен
светлим
и кад уздах
престане да буде
рана

Путање, а ти

а ти
где си

иза Проклетија
ако си
у заседу преточена
вириш ли
кроз кружницу Божју

дрхтиш ли и знојиш се
између прстију
векова
у камену

и мисли сустиже ли
сан
којим си сачињена
као и Косово
као и Метохија

болу блиска
капцима
покриваш ли
оно што сањам

или

то само ја
у сну
на јастук тајне падам

завесе

тамо
мењаш се
мењаш све

укидаш стид
страх
у храм
нага се претвориш

браву
врата тог храма
сан-чобанин
тамо
ако дотакне
блесак муње
пробуди моје очи
да те не виде

али
ти не можеш
ничега да се сетиш

мислиш да те измишљам

болу рада

уморна од скривања
у болу
скриваш се

твоје бекство
да се одмори

мислиш да тамо
нећу те наћи
да бол је
завичај истине
до које није ми стало

а не знаш

у Марковој пећини
сваки бол
небеским знацима
записан је

нецрецртана заповест

у летње подне
на длан ми
испружен
стани

сунце изнад главе
твоју сенку
кад сведе на тачку

запамти

у тој тачки
наше секу се
судбине
иако су
две паралелне праве
на небеској карти

на улазу у сезам

кажем: сезаме

ветар у увојцима
ван себе отвара
разломке греха

сабирам

али
збир се смањује

заједнички именилац
поништава сабирке
руши принцип
рачуна

(дојке
у горак осмех
раздељене)

итд.

кажем:
сезаме затвори се

она је закључана
тамо
где ти не умеш
да се отвориш

мислиш да сам вода

име ми
не знаш
знам

и
боју гласа
од шапата кише
не разликујеш

мислиш да сам вода
у коју си загазила
да би
на другу обалу
прешла

обучаване чежне

читање снохватице

1

купола планине
пала
на грешну ноћ

преварена жена
у медаљону
око дечјег кревета
међу осмесима и словима
што на њу личе
себе чува
и
жалосној врби
погледом
одузима
жалост

2

иако сигурна
у своју
видовиту прошлост
и
геометрију слика
између корица
албума

низ ону палу планину
бежи

и од себе
и од фотографија
пожутелих
од залудног сећања

на пропланку

лептир ноћник
огрејан сунцем
не види себе

крила сна
пала
преко пуне линије
живота
на мом длану

само он зна
да испод тече
Бистрица
и да моју чежњу
у Патријаршији
чува монах
пресвучен у планину

подижем руку
на висину очију

длан ми је хладан
јер
у Бистрици
управо се она
огледа

превара

1

кревет тобоже
распремаш
да легне вечност
да испружи се
моја мисао
о вечности

сламарицу
од Кумове сламе
прекриваш
звезданим чаршавом
да помислим
како сам светлост
за тебе позајмљена
из бескраја

и ја светлим

а трава пода мном
на ливади
гори
и пролеће је
зелени пламен

2

грли ме
маслачак

од грљења
диже се облак
таман
па не видим
сузу која ми
твој прст
у око гура

као да се чежња
може оплакати

Превара

где су анђели
сломљених крила
пали
само одсутни
говоре

и
испод спаљених
манастира
само ти можеш
шаку пепела
за мном да проспеш

без трага
да буде
моја чежња

у сноказезу

погрешно необећана

цврчуће
штиглиц
на брези израслој
из мог сна

у ствари
то он мене
као народни певач
опевава
између четири зида
пролазности
како кушам песму
о Теби
погрешно необећаној

а време је
за ускршња звона
љубави

грађа за сонет

на маргини заблуде
чешљају се облаци

као перут
као опала коса
слажу се грешке
словенска антитеза
и хемијски елементи
речи
које не умем
да изговорим

p. s.

ти си чешаљ
у Божјој руци

жртва

дивља ружа
у Неродимку загледана

преко моста
неодлучна жена
прелази
на ову страну

душу између ребра
стиска
у страху
да снови
не проговоре

и подчњаке
нечитким словима
исписане
скрива

јер неко може
њен живот
да прочита

о томе сведочи
Неродимка
која има очи
Шар-планине

штампарска грешка

може ли
северац
као грешка на папиру
отворити срце
да сједине се
сујета
страх
и прекомерна
љубав
у њој

без речи
у последњем
двоброју
Корака

исправка сна

кад испричана је
њена историја
видим да грешка
у мојим сновима
једина
био сам ја

али
шта бих ја био
кад би та грешка
била исправљена

Век касније

недовршена ноћ

опет ноћ

уселила си се
у књиге на полици
међу песме
које ујутру
траже наслове
и бројеве
слепих страна

чистих
белих страна
које окрећу ми леђа

усред фусноте

испод
прекинуте снохватице
сложене
у седам редова
љубави

Белешка о песнику

Александар Б. Лаковић је рођен 1955. године у Пећи, где је завршио основну школу и гимназију. Дипломирао је на Медицинском факултету у Приштини 1980, а специјализацију из интерне медицине завршио у Београду 1988. године. Од 1980. године живи и ради у Крагујевцу.

Објавио је књиге песама: *Ноћи* (1992), *Заседа* (1994), *Повратак у Хиландар* (1996) и на енглеском, *Return to Chilandar* (1998), *Дрво слепог гаврана*, (1997), библиофилско издање са академским сликаром Виданом Папићем (1997), *Док нам кров прокишњава* (1999), *Ко да нам врати лица успут изгубљена*, изабране песме (2004); књигу путописа *Хиландарски путокази*, са академским вајаром Зораном Илићем Брадом (2002) и књиге есеја: *Од тотема до сродника: Митолошки свет Словена у српској књижевности* (2000), *Токови ван токова: Аутентични песнички поступци у савременој српској поезији* (2004), *Језикотворци: Гонгоризам у српској пое-*

зији (2006) и *Дневник речи: Прикази и есеји песничкее продукције 2006–2007* (2008).

Приредио је антологију песама о Хиландару од XII до XX века Хиландарје (2004) и уредио књигу Божа Вукадиновића *Кодеров митолошки речник* (2005).

Уврштен је у неколико избора и антологија.

Од 2001. члан је редакције часописа „Кораци“.

Садржај

зашто у песму нећеш 7

улазак у сан

улазак у сан 11
сан први 12
време је 14
сан у сну 15
огледало 16
питање 17
сусрет 18
без страха 19
отврених очију сан 20
не буди себична или сан о буђењу 21
бекство 22

јутро, заборав

девојачка кошуља 25
ћутање, а ти 26
завесе 28
болу рада 29
непрецртана заповест 30

на улазу у сезам 31
мислиш да сам вода..... 33

обучавање чежње

читање снохватице 37
на пропланку..... 39
превара 40
тамо 42

у снокавезу

погрешно необећана 45
грађа за сонет 46
жртва 47
штампарска грешка 48
исправка сна 49

век касније

недовршена ноћ 53

Белешка о песнику 55

Александар Б. Лаковић

НЕЋЕШ У ПЕСМУ

Издавач

ЦЕНТАР СЛОБОДАРСКИХ ДЕЛАТНОСТИ
Др Илије Коловића 12, Крагујевац

За издавача

Ђорђе Савић, директор

Коректура

?????

Штампа

Центар Слободарских Делатности
Крагујевац

Штампано у тиражу
од двестадвадесетдва примерака
фебруара двехиљедеједанаесте године

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд